

عنوان مقاله:

بینامتنی قرآن و نهج البلاغه با لامیه ابن وردی

محل انتشار:

دو فصلنامه مطالعات ادبی متون اسلامی، دوره 3، شماره 7 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

علی صیادانی - استادیار دانشگاه شهید مدنی آذربایجان (نویسنده مسئول)

نادر محمدی - دانشجوی دکتری دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

از موضوعات مهم نقد ادبی معاصر که می توان به آن اشاره کرد، تناص و یا بینامتنی می باشد که در آن لفظ و یا معنا و یا هر دو از یک اثر به اثری دیگر انتقال می یابد. از مهم ترین آثاری که مفاهیم آنان به اشعار شاعران جهان اسلام منتقل شده است قرآن و نهج البلاغه است زیرا هر دو همچون دریای خروشان هستند که مضامین و مفاهیم والا و برتر را به بشر عرضه می دارند. اکثر شاعران از این دو منبع گران قدر در اشعار خود بهره جسته و برخی معانی ناب آن ها را به رشته نظم آورده اند که یکی از آنان ابن وردی شاعر دوره انحطاط می باشد. در عصر او به علت شرایط جامعه، برخی از شاعران به دین و مسائل مربوط به آن روی آورده بودند. این شاعر در لامیه مشهور خود که آن را در هفتاد و هفت بیت به عنوان نصیحت نامه ای به فرزند خود سروده است، از بیش ترسخنان قرآن و نهج البلاغه استفاده کرده و برای غنای سخن خود از آن ها مدد جسته است. او در برخی ابیات این لامیه، عین متن قرآن و یا نهج البلاغه را آورده و در برخی دیگر معنی و مفهوم آن ها را در میان کلام خود گنجانده است. از موضوعاتی که ابن وردی از قرآن و نهج البلاغه استفاده کرده است، میتوان به گرایش به حق، طلب علم و دانش، عدم دل بستن به دنیا، میانه روی در کارها، دوری از سخن چینی و غیبت، مدارا با همسایه و کوتاه کردن آرزوها اشاره کرد.

کلمات کلیدی:

بینامتنی، ابن وردی، قرآن، نهج البلاغه، نقد ادبی معاصر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/569918>

